

Američanom volby v Bielorusku nevyšli, preto skúšajú venezuelský scenár

- CZ24 News | 14. srpna 2020

Lukašenko - politický mastodont

Bieloruské prezidentské voľby sa skončili presvedčivým víťazstvom prezidenta Lukašenka, ktorý je v Bielorusku pri moci de facto už od roku 1991. V EÚ mnohí politickí lídri považujú bieloruské prezidentské voľby za sfaľované, podporujú protesty nevýraznej opozície v uliciach namierené voči Lukašenkovi, a k tomu požadujú, aby Lukašenko protesty opozičných marginálov uznal a silovo nepotláčal. Dôkazy o tom, že boli bieloruské prezidentské voľby sfaľované samozrejme členovia bieloruskej opozície nemajú a je zrejmé, že bieloruský prezident Lukašenko kvôli tomu, aby sa udržal pri moci, urobí čokoľvek, takže názory opozície akceptovať nebude.

Alexander Grigorievič Lukašenko je zaujímavá postava. Bývalý učiteľ, bývalý armádny aktívny dôstojník, odporca Gorbačovovej politiky bol proti rozpadu ZSSR i vyhláseniu nezávislosti Bieloruska. Od roku 1994 je bieloruským prezidentom a väčšina lídrov EÚ považuje Lukašenka za diktátora.

Samotný Lukašenko je ostrieľaný politik, ktorý sa dokázal udržať pri moci neuveriteľných 30 rokov. Podarilo a mu pozdvihnúť bieloruskú ekonomiku, reálne ho podporuje väčšina bieloruských obyvateľov, pretože majú relatívne dobrú životnú úroveň. Proti Lukašenkovi vystupujú na domácej politickej scéne najmä členovia opozície, regrutovaní z radov širokého spektra rôznych nadácií, ktoré majú spoločné najmä to, že sú financované zo zahraničia.

Lukašenko ťažil zo skutočnosti, že v Jelcinovej dobe bolo Rusko na kolenách. Udržoval s Rusmi a ruskými oligarchami čulé ekonomické i osobné styky a kontakty v jelcinovskom období, pričom získaval ruské suroviny, najmä ropu a plyn doslovne za bagatel. Po odchode Jelcina sa snažil o podobnú politiku voči Rusku aj za Putina, ten však mal iné predstavy ako Lukašenko o tom, akým smerom sa má Rusko uberať.

Ruský prezident Vladimír Putin a bieloruský prezident Alexander Lukašenko počas stretnutia s veteránmi z II. svetovej vojny

Spočiatku nemal vo vzťahu k Lukašenkovi Putin dobrú pozíciu, postupne však Putinov vplyv silnel a možnosti Lukašenka udržať nadštandardné postavenie bieloruskej ekonomiky na úkor Rusov slabli. Lukašenko sa však vždy mohol spoliehať na americkú pomoc, podobne ako Ukrajinci, Pobaltie, či Gruzínsko, ktoré Američania používali ako nástroj vo svojom zápase proti Rusku.

Dnes je ale Lukašenko v nezávideniahodnej situácii. Je závislý od Američanov, chce ale udržiavať nadštandardné kontakty s USA, aj s EÚ. Na druhej strane sa však nechce Lukašenko dostať do konfliktu s čoraz silnejšími Rusmi a najmä Číňanmi. Dostal sa tak vlastne medzi dva mlynské kamene, pričom na Američanov sa môže spoľahnúť asi rovnako, ako sa na Američanov mohol spoľahnúť Saddám Hussain, ktorý robil za Američanov špinavú robotu vo vojne proti Iránu v 80. rokoch. To však Američanom nebránilo v nasledujúcich dvoch desaťročiach Saddáma odstrániť. Lukašenko je skúsený politický lišiak a nemá chuť stať sa americkou figúrkou, ktorú po použití odstránia.

Demokracia poznačená Machiavellim

Podľa viacerých tvrdení sú Američania pragmatici. Nikdy si nezáväzovali ruky tým, že by pre presadzovanie svojich cieľov využívali len určitú časť politického spektra v jednotlivých krajinách vo svojej sfére vplyvu. Ešte stále sú velmocou a sú naučení rozkazovať. V jednotlivých štátoch majú svoje politické figúrky naprieč celým politickým spektrom a tieto figúrky Američanov počúvajú a plnia ich predstavy. Situácia sa od dôb Macchiavelliho v politike veľmi nezmenila. Bielorusko sa vo svojej podstate veľmi nelíši od Slovenska. Na Slovensku dokázali Američania svoje demokratické ciele presadzovať v minulosti cez ľubovlného politika na slovenskej politickej scéne, aj cez Dzurindu, Kisku, Mikloša, Figeľa, Kováča, Lajčáka, dnes presadzujú svoje ciele cez vládnucu

garnitúru v čele s Matovičom. Taký istý pragmatický prístup ako na Slovensku, presadzujú Američania aj k Bielorusku či Pobaltí a pod.

Nesmieme zabudnúť na generáciu nových proamerických formujúcich sa lídrov, vytvorenú podľa odskúšaného receptu, z radov členov rôznych nadácií a mimovládnych organizácií. Členovia týchto nadácií nie sú spočiatku morálne sprofanovaní a nemajú za sebou žiadne škandály, robí sa im mediálna PR agenda, s cieľom získania sympatií v spoločnosti. K sprofanovaniu nových lídrov nakoniec vždy samozrejme príde, pretože so sprofanovanými politickými lídrami sa podstatne ľahšie pracuje ako s tými, ktorí nemajú maslo na hlave a tým pádom sú ťažšie vydierateľní. To je takisto známa Macchiavelliho axióma o politikoch.

Novým nasledovaním hodným lídrom, ktorých si Američania vyrábajú sa robí spomenutá cieľená PR propaganda. Podľa niektorých je klasickým príkladom napríklad na Slovensku prezidentka Čaputová a v Bielorusku jej kópia Cichanovská. Ženský lídri sú dnes u amerických režisérov farebných revolúcií v oblúbe, noví nezaťažení lídri si získavajú sympatie verejnosti napríklad environmentálnymi aktivitami, znalosťou angličtiny, ľudským prístupom, buduje sa okolo nich aureola inteligencie a najmä sa zdôrazňuje skutočnosť, že nie sú morálne sprofanovanými politikmi. V budúcnosti podľa toho, ako sa bude šíriť naprieč spoločnosťou LGBT agenda, transgenderová agenda či BLM ideológia, sa môžu objaviť na scéne aj nové transgenderovo výraznejšie typy, ktoré bude čakať oslnivá politická kariéra.

V Bielorusku sa zdá, že už prestal Lukašenko Američanom vyhovovať a mala by ho nahradiť spomenutá Cichanovská a s ňou aj ďalší podobní politici nového typu. Lukašenko ako pragmatik samozrejme pochopil, že ho Američania určili na odstrel, celý proces politického odstavenia Lukašenka však musí byť pod kontrolou, pretože ak nevyjde a Lukašenko nebude mať inú možnosť, otvorene draftuje do sféry ruského a čínskeho vplyvu a to je presne to, čo Američania nechcú.

Líderky bieloruskej opozície, Cichanovská v strede

Lukašenkove finty v predvolebnom zápase

Lukašenko je starý politický lišiak, ktorý v prezidentských voľbách v Bielorusku hral vabank a zdá sa,

že vyhral. U svojich sympatizantov bodoval aj tým, že sa vysmieval z koronavírusu, ako najlepšiu liečbu odporúčal vodku, saunu, prácu na čerstvom vzduchu, kritizoval LGBT komunity a feministky, čo mu zvyšovalo podporu.

Lukašenko však vedel, že existuje dosť veľký počet Bielorusov, ktorí ho nemajú radi a ktorí ho považujú za proruského hráča. Preto krátko pred prezidentskými voľbami zinscenoval spravodajskú hru, pri ktorej údajne bieloruská tajná služba v Minsku zatkla členov ruských žoldnierskych skupín a Lukašenko následne mediálne spustil proces, v ktorom komunikoval s ukrajinským prezidentom Zelenským o možnosti odovzdať ruských žoldnierov, ktorí údajne bojovali na Donbase, ukrajinským úradom.

Lukašenkova politické divadlo so špiónmi zabralo, množstvo Bielorusov naletelo a nakoniec nedali hlasy Cvichanovskej a spol., pretože sa predsa ukázalo, že Lukašenko je výrazne antirusky orientovaný. Lukašenko získal 80% hlasov, v prípade ak by túto akciu s mýtickými ruskými špiónmi nerozohral, nová Američanmi vytváraná opozícia v čele s Cichanovskou by mala podstatne silnejšie pozície, pretože by ju volilo viac ako 9,9% Bielorusov /dvaja ďalší kandidáti mali cca 5% hlasov, zvyšní Bielorusi nevolili/. Na margo Lukašenka - jeho spravodajská hra s ruskými špiónmi bola podstatne lepšie zorganizovaná, ako svojho času nedomyšlené britské polopравdy o otrávení Skripalovcov, ktoré pretláčala bývalá britská premiérka Theresa Mayová.

Poniekto analytici v EÚ celú kryciu akciu Lukašenka vydávajú za skvelú akciu americkej CIA v Bielorusku voči „ruským agentom“, ktorí tajne a zákerne pripravovali zvrhnutie Lukašenka. Samozrejme ide o totálnu hlúposť. Pre Rusov i Číňanov je prijateľnejší sprofanovaný Lukašenko, ako Svitlana Cichanovská, tá bude vždy len bezducho poslúchať Američanov, ktorí ju vytvorili. No a čo sa týka televíznych záberov s polonahými ruskými agentami v slipoch a putami, zatknutými v bieloruskom hoteli v Minsku, ktoré vysielali bieloruské televízne kanály - bieloruskí agenti zahrli svoju úlohu dobre. Okrem toho po prezidentských voľbách v Bielorusku sa už o odovzdávaní ruských agentov na Ukrajinu prestalo hovoriť.

Aké sú možnosti odstavenia Lukašenka?

Aké majú teda Američania možnosti dnes odstaviť Lukašenka? Podstatne slabšie ako v prípade že by bieloruská opozícia získala 20-30 % hlasov, s ktorými rákala. Lukašenkova leš so zatknutými agentami zaúčinkovala.

Dnes nemajú Američania také možnosti a ani prostriedky, aby rozohrali v Bielorusku pri odstraňovaní Lukašenka podobný scenár ako v Líbyii 2011, Sýrii 2012 či Ukrajine 2014. Dokonca už nemajú ani také možnosti, aby rozohrali scenár s farebnou revolúciou ako v Hong Kongu /2017-2018/. Vyzerá to tak, že môžu reagovať už len podľa venezuelského scenára.

Čo to znamená? Odpoveď je jednoduchá. Američania aktivizovali v EÚ svoje figúrky, takže v Európe sa zdvihla vlna kritiky voči Lukašenkovi. Americké figúrky v EÚ vyjadrujú na americký príkaz mediálnu podporu bieloruskej opozícii, rovnako ako v minulosti vyjadrovali na americký príkaz mediálnu podporu nikým nevolenému venezuelskému marginálovi Guaidovi, ktorého takisto vyrobili Američania. Problém Guaidá je však ten, že je totálne neschopný a ani s americkou pomocou nedokázal vo Venezuele vykonať štátny prevrat, pretože Rusi a Číňania podporili Madura.

líder venezuelskej opozície Juan Guaidó □

Vo Venezuele Američania nasadili samozrejme voči Madurovi ekonomické sankcie, či ich nasadia aj proti Lukašenkovi je otázne. Venezuela sa uskutočnila pred rokom, kedy boli Američania v lepšej kondícii ako dnes, bez koronavírusu a BLM. Dnes je ekonomická situácia v USA zlá, do prezidentských volieb v USA nie je ďaleko a podľa toho, aké napätie vládne v americkej spoločnosti sa nezdá, že by na jeseň 2020 mali Američania veľa možností, elánu a chuti riešiť bieloruskú alebo ukrajinskú otázku, skôr sa budú sústrediť na domáce problémy.

Zdá sa, že doba Svitlany Cichanovskej teda ešte nenastala. To že protestujú proti Lukašenkovi napríklad Vášaryová, Bútora a ďalšie slovenské pseudoelity nič neznamená. Víťazstvo Lukašenka v prezidentských voľbách bolo drvivé, Cichanovskej demokratické vyjadrenie o tom, že voliči rozhodli, ale vláda ich nevypočula nebude brať Lukašenko vážne, rovnako ako nebude brať vážne požiadavky intelektuálov v EÚ, ktorí unisono s Cichanovskou požadujú, aby Lukašenko čo najmieromilovnejšie odovzdal svoju moc. Lukašenko sa nikdy dobrovoľne moci nevzdá.

Cichanovská však určite v bieloruskej politike nekončí, na to už do nej vrazili Američania príliš veľa peňazí. Jej čas však príde pravdepodobne neskôr, dnes na jej iniciáciu nie je vhodná doba.

Branislav Krasnovský